

Arrest

nr. 181 220 van 25 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger, geboren op (...). U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw moeder, vader, vrouw, dochter en jongere broer woonde in de Hay Al Jamia wijk.

Eind 2007 werd uw vader, A. H. A. D. (...) door sjiitische milities opgepakt aan een checkpoint omdat hij dezelfde achternaam bezit als A. A. D. (...), die van 1968 tot 2003 vicepresident van Saddam Hoessein was. Uw vader werd gefolterd en na 41 dagen terug vrijgelaten.

In 2008 begon u voor de politie te werken. Op 7 oktober 2012 ontving u een dreigbrief waar twee kogels bijzaten van Al Qaeda, een soennitische terroristische groepering. In deze dreigbrief stond dat u binnen de 48 uur het huis moest verlaten, anders zouden u en uw familie vermoord worden. Op 9 oktober 2012

verlieten u, uw vrouw en dochter, uw beide ouders en uw jongere broer vroeg in de ochtend het huis in Bagdad en vertrokken naar de provincie Salahadin. Hier verbleven jullie gedurende drie maanden bij uw nonkel. Na drie maanden kochten jullie zelf een huis in de stad Al Dor in Salahadin.

In juni 2014 viel IS Salahadin binnen. Op 13 juni 2014 kwamen er IS-leden langs uw huis. Zij vroegen naar u en wilden uw identiteitskaart zien. Uw moeder deed de deur open en vertelde echter dat u niet thuis was. Op 15 juni 2014 vertrokken u en uw familie opnieuw naar Bagdad, waar jullie verbleven in het huis van uw zus in Adhamiya. Uw vrouw beviel op 18 augustus 2014 van uw zoon Y. (...) in Bagdad.

Op 22 augustus 2014 vertrokken jullie naar Erbil, waar jullie tot eind oktober verbleven. Jullie reisden naar Sulaymaniyah en bleven hier ongeveer twee maanden, tot en met eind december, begin januari. Hierna reisden jullie door naar Kirkuk, waar jullie ongeveer drie maanden verbleven. In april 2015 verlieten jullie Irak en trokken naar Turkije. Jullie reisden via Griekenland en de Balkanroute door tot West-Europa. Jullie kwamen aan in België op 23 augustus 2015 en vroegen asiel aan op 24 augustus 15. Uw familie verblijft momenteel in Turkije.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: de nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw, de identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kinderen, jullie woonstkaart, jullie huwelijksakte, badges in verband met uw werk bij de politie, foto's in verband met uw werk bij de politie, een contract in verband met uw werk bij de politie, foto's in verband met het bombardement van jullie huis, een CD waarop 5 foto's en een filmpje staan in verband met het bombardement van jullie huis en badges in verband met het werk van uw vader.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden omwille van uw werk als politieagent en omwille van uw toebehoren tot de A. D. (...) clan. (CGVS I p. 16, CGVS II p. 8).

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Ten eerste kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld omwille van uw loutere toebehoren tot de clan A. D. (...).

U vreest vervolgd te worden omdat u behoort tot dezelfde clan als A. A. D. (...), die van 1968 tot 2003 de rechterhand was van Saddam Hoessein. U baseert uw vrees voor vervolging op het feit dat uw vader werd gearresteerd in 2007 omwille van zijn naam. In 2007 zouden de milities actief op zoek zijn geweest naar A. A. D. (...). Uw vader werd tegengehouden aan een checkpoint door sjiiitische milities die dachten dat hij persoonlijke banden had met A. A. D. (...) en op de hoogte was van diens verblijfplaats. Ze namen uw vader mee en hielden hem gedurende 41 dagen vast voor verhoor (CGVS II p. 4). Er dient echter opgemerkt te worden, dat dit noch voor u, noch voor uw familie een reden vormde om Irak te verlaten. Daarbij komt dat uw vader na zijn arrestatie in 2007 nog tot 2012 in Bagdad gewoond heeft en geen problemen meer heeft gekend omwille van zijn naam (CGVS II p. 10). U beweert zelf evenmin problemen te hebben gehad omwille van uw naam 'A. D. (...)' (CGVS II p. 10) en verklaart net zo min andere personen te kennen die behoren tot de A. D. (...) clan en die omwille van hun naam problemen hebben gekend (CGVS II p. 6). Indien er sinds 2003 werkelijk actief gezocht zou worden naar A. A. D. (...) en indien dit problemen geeft voor mensen die tot deze clan behoren, zoals u zelf beweerde, zou het aannemelijk zijn dat op frequente wijze mensen met dezelfde achternaam die tot dezelfde clan behoren om deze reden problemen kenden of werden aangehouden. Aangezien u zelf aanhaalde dat het hebben van de naam A. D. (...) één van de redenen is dat u gevaar loopt in Irak, zou dan ook van u verwacht kunnen worden dat u enkele concrete situaties of voorbeelden kan noemen waaruit blijkt dat personen met deze naam daadwerkelijk problemen hebben gekend omwille van het behoren tot deze stam. Dit is echter niet het geval. Gezien u slechts één incident aanhaalde dat uw vader in 2007 meemaakte omwille van zijn naam, gezien dit incident zo lang geleden plaatsvond en uw vader daarna geen problemen meer heeft gekend, en gezien u geen andere incidenten aanhaalde, is het CGVS van oordeel dat u in Irak geen vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van het loutere feit dat u tot de A. D. (...) clan behoort.

Ten tweede kan geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de dreigbrief die u in 2012 van Al Qaeda zou hebben ontvangen omwille van uw werk als politieagent.

U beweerde dat u bedreigd werd door Al Qaeda, wiens leden u een dreigbrief gestuurd zouden hebben (CGVS I p. 11). De bewering dat u een dreigbrief zou hebben ontvangen omwille van het feit dat u als agent voor de politie werkte is echter weinig aannemelijk. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen waarom u specifiek door Al Qaeda werd geviseerd. U beweerde dat u door Al Qaeda werd bedreigd omwille van uw werk bij de politie en bleef bij de vage bewering dat iedereen die bij de politie werkt een dreigbrief ontvangt (CGVS I p. 11). U voegde daaraan toe dat verschillende van

uw collega's eveneens een dreigbrief hadden ontvangen en noemde namen van enkele agenten die omwille van hun werk werden verwond en gedood (CGVS I p. 13-14). Hoewel het mogelijk is dat politieagenten in Bagdad bepaalde problemen krijgen, kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat elke politieagent in Bagdad dergelijke problemen kent. Indien politieagenten in Bagdad zo systematisch vervolgd zouden worden als u doet uitschijnen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u zich bij de politie zou aansluiten met het oogmerk uw familie te beschermen, zoals u eerder tijdens het gehoor beweerde (CGVS I p. 9). Het lijkt immers onwaarschijnlijk dat u bij de politie zou gaan werken om uw familie te beschermen indien dit werkelijk zo een groot risico inhield en u het leven van uw naasten hierdoor in gevaar zou brengen. U beweerde echter dat u uw werk bij de politie tegenover iedereen verborgen hield omdat u wist welke risico's dit inhield. Dit deed u door er met niemand over te spreken (CGVS I p. 11). U zou pas in 2012 worden bedreigd door Al Qaeda, omdat Al Qaeda toen pas op de hoogte kwam van uw functie (CGVS I p. 11). Het is echter vrij onwaarschijnlijk dat de leden van Al Qaeda er pas in 2012, na 4 jaar, zouden achter komen dat u bij de politie werkte. U zou immers al na 6 maanden als politieagent op straat zijn gestuurd (CGVS I p. 7), wanneer u uw taken bij de politie beschrijft blijkt duidelijk dat u een publiek zichtbare functie had (CGVS I p. 6) en u legt eveneens verschillende foto's voor van u, samen met uw collega's in uniform, poserend op straat. Wat betreft uw bewering dat u bij de politie ging om uw familie te beschermen, kan nog worden opgemerkt dat het uitermate vreemd is dat u, toen u in 2012 voor het eerst problemen kreeg, toen u een dreigbrief zou hebben ontvangen, niet om bescherming te zoeken bij het politiekorps door een klacht in te dienen of door zelfs maar spontaan te melden dat u zou zijn bedreigd en dat u daarom uw job moest opgeven en meteen uit Bagdad moest vertrekken (CGVS I, p. 13). Het feit dat u bij de politie hebt gewerkt wordt in dit betoog niet betwist, maar de motivatie die u aanhaalt om bij de politie te gaan, gecombineerd met het zichtbare karakter van uw functie roepen twijfels op omtrent de omvang van het risico dat u als agent beweert te lopen. Het feit dat u de bedreiging die u ontving van Al Qaeda niet beter kan individualiseren doet sterk de twijfel ontstaan of u wel werkelijk een dreigbrief van hen heeft ontvangen.

Deze bevindingen worden versterkt door het feit dat u en uw vrouw inconsistente verklaringen aflegden met betrekking tot deze dreigbrief. Zo beweert u dat uw vrouw de dreigbrief wel in uw handen heeft gezien, maar niet heeft gelezen wat erop staat. (CGVS I p. 13). Uw vrouw beweert echter dat zij de brief zelf in handen heeft gehad en gekeken heeft wat erop staat (CGVS I 15/21457B, p. 3). Ze kan zich echter niet herinneren of de dreigbrief die jullie ontvangen hebben ondertekend was of niet (CGVS I 15/21457B, p. 3), terwijl u duidelijk wist te zeggen dat de naam van de organisatie op de brief stond, maar dat de brief niet gesigneerd was (CGVS I p. 11). Jullie legden eveneens inconsistente af omtrent wat er gebeurd is met de kogels die bij de dreigbrief zaten. Zo beweerde u dat u de kogels die bij de dreigbrief zaten zou hebben weg gegooid in de vuilbak van jullie huis in Bagdad (CGVS I p. 13). Uw vrouw beweerde echter dat jullie de kogels zouden hebben bijgehouden en samen met de dreigbrief in een envelop zouden hebben bewaard (CGVS I 15/21457B p. 4). De inconsistente verklaringen die u en uw vrouw aflegden omtrent het ontvangen van deze dreigbrief versterken het vermoeden dat u geen dreigbrief ontvangen zou hebben.

Ten derde zijn uw verklaringen over uw verblijf in de provincie Salahadin en de problemen die u daar zou hebben gekend niet geloofwaardig.

Zo beweerde u in Salahadin eveneens gevaar te lopen op vervolging door IS aangezien zij politiekantoren bombardeerden en politieagenten vermoorden. Hier dient echter opgemerkt te worden dat u sinds 2012 niet meer als politieagent hebt gewerkt en in Salahadin enkel nog op de markt werkte (CGVS I p. 8). U beweerde dat IS toch op de hoogte was van uw eerdere werk als politieagent aangezien ze beschikken over een eigen datasysteem. U verklaarde eveneens dat de leden van IS langs uw huis zijn geweest en naar u hebben gevraagd. U had vernomen dat ze over u wisten aangezien ze al uw gegevens op hun pc hadden staan. U bent uit Salahadin gevlucht omdat u wist dat u vermoord ging worden door IS. (CGVS I p. 10). Het is dan ook verbazingwekkend dat u het feit dat u persoonlijk door IS gezocht werd niet vermeld hebt tijdens uw eerste interview op DVZ ((vragenlijst CGVS 3.5). Toen u hiermee geconfronteerd werd zei u dat u tijdens uw eerste interview kort moest samenvatten. Deze uitleg is echter weinig aannemelijk. Tijdens het eerste interview op DVZ vertelde u immers uitgebreid dat IS naar politieagenten zocht. U verklaarde te zijn vertrokken uit vrees dat IS te weten zou komen dat u ooit als politieagent had gewerkt (vragenlijst CGVS 3.5). Dit doet uitschijnen dat u op het moment dat u uit Salahadin vertrok niet wist of u door IS gezocht werd, terwijl uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS blijkt dat IS persoonlijk naar u op zoek was. Het feit dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.

Daarbij komt dat u niet aannemelijk kan maken dat u in 2012 daadwerkelijk naar Salahadin bent verhuisd. U kan slechts twee documenten voorleggen die uitgegeven werden in Salahadin, nl. uw woonstkaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw. Het nationaliteitsbewijs van uw vrouw werd echter opgesteld op 05/05/2010 en kan dus niet dienen als bewijs dat uw familie na 2010 nog in Salahadin

heeft gewoond. De overige identiteitsdocumenten die u voorlegt en die werden uitgegeven na oktober 2012 werden allemaal uitgegeven in Bagdad. Zo werd uw zoon geboren in Bagdad en werden de identiteitskaarten van uw beide kinderen in 2013 en 2014 uitgegeven in Bagdad. U liet uw eigen identiteitskaart vernieuwen in 2013. Deze werd eveneens uitgegeven in Bagdad. Ook de identiteitskaart van uw vrouw, die dateert van na jullie verhuis naar Salahadin, werd uitgegeven in Bagdad op 16/12/2012. Toen u werd geconfronteerd met de vaststelling dat jullie identiteitsdocumenten in Bagdad werden uitgereikt, terwijl u beweerde dat u toen reeds in de provincie Salahadin woonde en dat u daar ook geregistreerd was, antwoorde u dat men in Irak een identiteitskaart enkel kan laten vernieuwen in de plaats waar men is geboren (CGVS II, p. 10-11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat identiteitskaarten in Irak worden uitgereikt door de lokale administratie in de plaats waar men zijn registratieadres heeft. Gezien de identiteitskaart van zowel u als uw vrouw werden uitgereikt in Bagdad, betekent dit dat jullie in Bagdad geregistreerd waren en dus niet in Salahadin, zoals u beweerde. Wat betreft uw woonstkaart, het enige document dat uw verblijf tussen 2012 en 2014 in Salahadin zou kunnen aantonen, dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, waardoor de bewijswaarde van dit stuk sterk wordt gerelativeerd.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat ook de reden voor uw beweerde verhuis vanuit Bagdad naar de provincie Salahadin, de dreigbrief die u in 2012 zou hebben ontvangen van Al Qaeda omwille van uw werk als politieagent, niet geloofwaardig werd bevonden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan de bedreiging die u in Bagdad ontvangen heeft van Al Qaeda en gezien u niet aannemelijk kan maken dat u na 2012 werkelijk in Salahadin heeft gewoond, wordt een mogelijk risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoordeeld ten opzichte van de provincie Bagdad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden

goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door jullie voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw, de identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kinderen, uw woonstkaart en uw huwelijksakte tonen uw persoonlijke situatie en uw herkomst uit Irak aan. Deze worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Verder legde u ook nog verschillende documenten voor in verband met uw werk bij de politie, nl.: drie badges, een contract, verschillende foto's waarop u alleen en met collega's poseert in uniform. Uw functie als politieagent wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. U legde eveneens verschillende documenten voor in verband met het werk van uw vader. De positie van uw vader onder het regime van Saddam Hoessein wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. Daarenboven legde u eveneens verschillende foto's voor in verband met het bombardement van uw huis in Salahadin. Op de CD die u voorlegde staan eveneens vijf foto's en een filmpje van een huis dat gebombardeerd werd. Deze foto's kunnen echter niet aantonen dat u daadwerkelijk in Salahadin heeft gewoond en dat uw huis daar werd gebombardeerd aangezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dit in het kader van de subsidiaire bescherming, van de artikelen 10 en 11 *juncto* artikel 191 van de Grondwet, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij in Irak geen vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van het loutere feit dat zij tot de A. D.-clan behoort daar eerste verzoekende partij slechts één incident aanhaalde dat haar vader in 2007 meemaakte omwille van zijn naam, dit incident zo lang geleden plaatsvond en haar vader daarna geen problemen meer heeft gekend en eerste verzoekende partij geen andere incidenten aanhaalde, opperen verzoekende partijen dat het incident met de vader van eerste verzoekende partij omwille van zijn naam *“nogmaals de angst van verzoekers (bevestigen)”*. Zij menen dat *“(d)e beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging van een asielzoeker (...) op een andere manier bekeken (dient) wanneer deze persoon of één van zijn familieleden reeds vervolging in het verleden heeft gekend dan iemand die nog nooit werd geconfronteerd met vervolgingsdaden”* en dat verwerende partij dan ook niet kan volstaan met de loutere opmerking dat het incident lang geleden gebeurde en er bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging bestaat. Dat zij sindsdien geen problemen heeft gekend omwille van haar naam is bovendien te danken aan haar werk bij de politie sinds 2008.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij in Irak geen vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van het loutere feit dat zij tot de A. D. clan behoort. Meer bepaald werd vastgesteld dat het incident met haar vader in 2007 destijds geen reden was voor haar en haar familie om Irak te verlaten, dat haar vader na zijn arrestatie in 2007 nog tot in 2012 in Bagdad gewoond heeft en geen problemen meer heeft gekend omwille van zijn naam, dat eerste verzoekende partij evenmin problemen heeft gehad omwille van haar naam en eerste verzoekende partij net zo min andere personen kende die behoren tot de A. D. clan en die omwille van hun naam problemen hebben gekend. Deze vaststellingen worden op geen enkele manier weerlegd door verzoekende partijen. Verwerende partij concludeert dan ook terecht dat gezien eerste verzoekende partij slechts één incident aanhaalde dat haar vader in 2007 meemaakte omwille van zijn naam, gezien dit incident zo lang geleden plaatsvond en haar vader daarna geen problemen meer heeft gekend, en gezien eerste verzoekende partij geen andere incidenten aanhaalde, eerste verzoekende partij in Irak geen vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van het loutere feit dat zij tot de A. D. clan behoort.

2.2.6.1. Waar verwerende partij opmerkt dat eerste verzoekende partij niet kan aantonen waarom zij specifiek door Al Qaeda werd geviseerd, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij met dit argument kort door de bocht gaat en wijzen zij erop dat politieagenten over een risicoprofiel beschikken en systematisch worden vervolgd, zo zou blijken uit de informatie die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 25 en 31-35). Dat eerste verzoekende partij pas na vier jaar bedreigd werd en niet vroeger kan worden verklaard door het feit dat zij zo geheim mogelijk was over haar job en dat zij alleen haar uniform aan had wanneer zij in functie was. Waarom zij niet eerder geviseerd werd is voor haar ook een raadsel, *“(w)aarschijnlijk was eerste verzoeker in de eerste vier jaar om de één of andere reden niet interessant genoeg, maar konden ze eerste verzoeker nu wel gebruiken voor een doelwit”*, aldus verzoekende partijen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaande argumentatie niet verder komen dan het louter herhalen van de verklaringen die eerste verzoekende partij gaf tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst er evenwel op dat daar waar verzoekende partijen stellen dat politieagenten over een risicoprofiel beschikken en systematisch worden vervolgd, door verwerende partij werd opgemerkt dat hoewel het mogelijk is dat politieagenten in Bagdad bepaalde problemen krijgen, geen geloof gehecht kan worden aan de bewering van eerste verzoekende partij dat elke politieagent in Bagdad dergelijke problemen kent, daar, indien het werkelijk zo een groot risico inhield om als politieagent te werken, het onwaarschijnlijk is dat eerste verzoekende partij dan bij de politie zou gaan werken om haar familie te beschermen, zoals zij eerder tijdens haar eerste gehoor beweerde, terwijl zij zo net het leven van haar naasten in gevaar zou brengen. Wat betreft de opmerking dat eerste verzoekende partij haar werk tegenover iedereen verborgen hield en dat zij daarom niet vroeger bedreigd werd omwille van haar werk, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissingen dat het vrij onwaarschijnlijk is dat de leden van Al Qaeda er pas in 2012, na 4 jaar, zouden achter komen dat eerste verzoekende partij bij de politie werkte daar zij immers al na zes maanden als politieagent op

straat zou zijn gestuurd. Ook blijkt uit haar verklaringen over haar taken bij de politie dat zij een publiek zichtbare functie had en daarnaast legde zij foto's voor van zichzelf, samen met haar collega's in uniform, poserend op straat. Dat zij haar werk verborgen hield, komt dan ook allesbehalve overtuigend over. Verder is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij pas na vier jaar geïnterviewd werd omdat zij haar dan pas konden gebruiken als doelwit een blote bewering betreft die nergens op gebaseerd is. Voorts meent de Raad dat, hoewel uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie weliswaar blijkt dat politieagenten in Bagdad inderdaad over een risicoprofiel beschikken, uit deze informatie, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen menen, niet kan worden afgeleid dat politieagenten in Bagdad systematisch vervolgd worden. De loutere verwijzing naar haar werk als politieagent – wat op zich niet betwist wordt – volstaat dan ook niet om aan te tonen dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen in verband met de vastgestelde inconsistenties in hun verklaringen over de dreigbrief van Al Qaeda merken dat deze dreigbrief hen veel stress bezorgd had, dat het ondertussen vier jaar geleden is dat zij de dreigbrief ontvangen hebben, dat de vastgestelde inconsistenties *“uiterst miniem”* zijn en dat uit de verklaringen van tweede verzoekende partij bovendien blijkt dat zij niet zeker wist waar de dreigbrief en de kogels werden achtergelaten, wijst de Raad er vooreerst op dat van verzoekende partijen redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij eenduidige verklaringen kunnen afleggen over de dreigbrief, gezien deze immers de directe aanleiding vormde van hun vertrek uit Bagdad. De vaststelling dat zij hierover inconsistente verklaringen afleggen doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Deze inconsistenties kunnen allesbehalve verschoond worden door de uitleg dat deze dreigbrief hen veel stress bezorgd had en door het feit dat deze feiten dateren van vier jaar geleden. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – *in casu* het ontvangen van een dreigbrief van Al Qaeda waar twee kogels bijzaten – in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partijen dat uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat zij niet zeker wist waar de dreigbrief en de kogels werden achtergelaten, stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij weliswaar niet zeker wist of de dreigbrief en de kogels achtergelaten waren in Bagdad of Salahadin (administratief dossier, stuk 5C, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 25/01/2016, p. 4-5), doch niet leek te twifelen over het feit dat zij de kogels bijgehouden hadden en samen met de dreigbrief in een envelop hebben bewaard (*“Wat hebben jullie met die kogels gedaan? We hebben ze allebei, de kogels en de brief zelf in de envelop gelaten en opgeborgen”* (administratief dossier, stuk 5C, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 25/01/2016, p. 4)). Haar verklaringen zijn dan ook duidelijk inconsistent met de verklaringen van eerste verzoekende partij die beweerde dat zij de kogels die bij de dreigbrief zaten had weggegooid in de vuilbak van hun huis in Bagdad.

2.2.8.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan de door hen voorgehouden problemen met IS in Salahadin, voeren verzoekende partijen vooreerst aan dat terreurorganisatie IS alom gekend is en men weet waartoe deze groepering in staat is. Verzoekende partijen wijzen op de tewerkstelling van eerste verzoekende partij als politieagent en het daarbij horende risicoprofiel, stellende dat IS alle personen viseert die gewerkt hebben op het ministerie en/of bij de overheid. IS beschikt daartoe over een eigen datasysteem. Verder *“begrijpen (verzoekers) bovendien niet hoe verweerster een vermeende tegenstrijdigheid kan afleiden uit de verklaringen van eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij verweerster. Eerste verzoeker benadrukt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende duidelijk is geweest. I.S. zoekt naar politieagenten en eerste verzoeker behoort tot de politie. De verklaringen van eerste verzoeker liggen niet alleen in dezelfde lijn maar ook de persoonlijke vervolging blijkt duidelijk”*.

2.2.8.2. De Raad stelt vooreerst vast dat eerste verzoekende partij het feit dat zij persoonlijk door IS gezocht werd geenszins vermeld heeft tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Eerste verzoekende partij gaf aan dat IS in Salahadin naar politieagenten zocht en dat zij alle namen op de computer hebben van wie ooit als politieagent gewerkt heeft, waardoor zij ervoor vreesde dat IS te weten zou komen dat zij ooit als politieagent had gewerkt (administratief dossier, stuk 10A, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit doet dan ook uitschijnen dat zij op het moment dat zij uit Salahadin vertrok niet wist of zij persoonlijk door IS gezocht werd, terwijl uit de verklaringen die zij aflegde op het Commissariaat-generaal blijkt dat IS persoonlijk naar haar op zoek was. Immers stelde zij daar dat de leden van IS langs haar huis zijn geweest en naar haar hebben gevraagd en dat zij over haar wisten aangezien ze al haar gegevens op hun pc hadden staan (administratief dossier, stuk 5B, gehoor CGVS

man d.d. 25/01/2016, p. 10). Deze inconsistente verklaringen ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met IS in Salahadin. Waar verzoekende partijen nog de tewerkstelling van eerste verzoekende partij als politieagent benadrukken en stellen dat zij derhalve een risicoprofiel heeft, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.9.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij in 2012 daadwerkelijk naar Salahadin zijn verhuisd, benadrukken verzoekende partijen dat het onmogelijk is om een verlenging van een identiteitskaart te krijgen in Salahadin en verwijzen zij desbetreffend naar de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor, waar zij stelde dat men in Irak een identiteitskaart enkel kan laten vernieuwen in de plaats waar men is geboren.

2.2.9.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen in bovenstaande argumentatie zich beperken tot het herhalen van de uitleg die door eerste verzoekende partij werd gegeven op het Commissariaat-generaal. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat men in Irak een identiteitskaart enkel kan laten vernieuwen in de plaats waar men is geboren niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 4) daar uit deze informatie blijkt dat identiteitskaarten in Irak worden uitgereikt door de lokale administratie in de plaats waar men zijn registratieadres heeft. Het gegeven dat de identiteitskaarten werden uitgegeven in Bagdad betekent derhalve dat zij in Bagdad geregistreerd waren en dus niet in Salahadin, zoals eerste verzoekende partij aangaf (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS man d.d. 25/01/2016, p. 15). Het louter herhalen van dezelfde uitleg biedt derhalve geen soelaas. Door verzoekende partijen wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert niet correct is.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen ten slotte nogmaals benadrukken dat eerste verzoekende partij een risicoprofiel heeft gelet op haar tewerkstelling als politieagent en verwijzen naar de door hen aangebrachte informatie daaromtrent (bijlagen 25 en 31-35), herhaalt de Raad dat uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie niet blijkt dat politieagenten in Bagdad systematisch vervolgd worden. Verder blijkt uit het voorgaande dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen van eerste verzoekende partij omwille van haar werk als politieagent. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele

situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in

Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. Er doen zich bepaalde problemen voor in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel

risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijzen en als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlagen 5-14 en 19-30) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers – verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende (recente) (zware) aanslagen in Bagdad en andere geweldsincidenten waarbij zij opmerken dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Verder bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissingen nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 2). De kritiek van verzoekende partijen omtrent deze informatie en de in dit verband aangebrachte stukken (bijlage 18 van het verzoekschrift) – zij stellen dat het beleid van andere Europese landen irrelevant is – zijn dan ook niet dienstig.

De verwijzing van verzoekende partijen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* evenmin dienstig. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de arresten nrs. 165 615, 165 670 en 165 671 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormelde arresten, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. Inzake het arrest nr. 165 661 van 12 april 2016, bemerkt de Raad dat dit een arrest betreft aangaande een asielzoeker afkomstig uit Zuid-Irak, wiens situatie geenszins vergeleken kan worden met die van verzoekende partijen, die afkomstig zijn uit Bagdad. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij niet of onvoldoende motiveert waarom het beleid gewijzigd is en dat dan ook, gelet op het feit dat verwerende partij anders oordeelt over asielaanvragen na september 2015 dan asielaanvragen voor september 2015 terwijl de objectieve omstandigheden in het land van herkomst ongewijzigd zijn gebleven (zie bijlagen 3-4 en 15-17 van het verzoekschrift), de artikelen 10 en 11 *juncto* artikel 191 van de Grondwet geschonden werden, wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor haar motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partijen al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissingen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Per aangetekend schrijven d.d. 21 september 2016 brengen verzoekende partijen nog verschillende stukken aan. Deze stukken doen evenwel geen afbreuk aan het voorgaande.

Vooreerst brengen zij verschillende documenten aan waarmee zij de door hen voorgehouden verhuis naar Salahadin in 2012 willen staven, met name een attest van de Ambassade van de Republiek Irak d.d. 17 juni 2016, hun verkiezingskaarten die zouden zijn uitgegeven in Salahadin naar aanleiding van de verkiezingen van 2014, aan hen uitgereikte attesten van het mensenrechtendepartement van de Provincieraad Bagdad d.d. 13 december 2012 en een attest van de voorzitter van de gemeenteraad van de Hay Al Jamia wijk en de Al Kadhra wijk d.d. 13 december 2012. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien betreffen al deze documenten slechts fotokopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde van documenten uit Irak dient hoe dan ook te worden gerelativeerd gelet op de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3) en waaruit blijkt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten. Wat betreft het attest van de Ambassade van de Republiek Irak d.d. 17 juni 2016 is de Raad bovendien van oordeel dat het hoe dan ook niet van aard is het verblijf van verzoekende partijen in Salahadin aan te tonen. In het attest wordt geattesteerd dat verzoekende partijen inwoners zijn van Salahadin doch ingeschreven zijn in de stad Bagdad en vervolgens wordt uitgelegd dat het volgens de Irakese wet mogelijk is om te verblijven in een stad zonder dat het verplicht is hun inschrijving in de stad waar men is geboren aan te passen. Evenwel wijst de Raad erop dat door eerste verzoekende partij uitdrukkelijk aangegeven werd dat zij zich wel degelijk geregistreerd heeft in Salahadin (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 25/01/2016, p. 15), waardoor het dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden verblijf in Salahadin dat hun identiteitskaarten uitgereikt werden in Bagdad en niet in Salahadin waar zij geregistreerd zouden zijn. Het gegeven dat vermeld wordt dat verzoekende partijen inwoners zijn van Salahadin volstaat verder geenszins als bewijs van hun verblijf in Salahadin daar in het attest niet vermeld staat op welke gegevens dit gebaseerd is.

Wat betreft de verschillende aangebrachte internetartikels en rapporten in verband met de veiligheidssituatie in Bagdad, meer bepaald wordt melding gemaakt van verschillende (recente) (zware) aanslagen in Bagdad, herhaalt de Raad dat het feit dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen in het voorgaande niet betwist wordt. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT